

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016 č.j. MV-165872-5/SO-2015

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26.1.2016 č.j. MV 165872-5/SO-2015 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23.9.2015 č.j. OAM-20226-10/DP-2015 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 9. 2015 č.j. OAM-20226-10/DP-2015, kterým bylo dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce podal dne 2.7.2015 u Ministerstva vnitra žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dospěl po posouzení věci k závěru, že žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (dále jen „předmětná žádost“) na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn, a proto řízení o této žádosti zastavil. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalobce namítl, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu jeho nesrozumitelnosti, protože ve výroku není jednoznačně vysloveno, o jaké zákonné ustanovení se opírá. Dále namítl, že výroková část rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 2 správního řádu. Také odůvodnění rozhodnutí dle žalobce obsahuje rozpor, neboť správní orgán I. stupně v něm uvedl, že žalobce podal předmětnou žádost v době, kdy se jeho pobyt na území pokládal za pobyt na základě dlouhodobého víza uděleného dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a zároveň uvedl, že žalobce nebyl v této době oprávněn podat žádost o dlouhodobý pobyt na území. Rovněž namítl, že v řízení došlo k závažným pochybením, neboť mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
3. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaný uvedl, že dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje nejen odkaz na ustanovení zákona, dle kterého bylo rozhodováno, ale příslušné ustanovení v něm bylo kompletně citováno, přičemž nebylo pochyb, v čem správní orgán I. stupně spatřoval důvod zastavení řízení. K námitce stran nesouladu prvostupňového rozhodnutí s § 68 odst. 2 správního řádu žalovaný poznamenal, že výrok napadeného rozhodnutí obsahuje všechny údaje v souladu s tímto ustanovením, tedy řešení otázky, která je předmětem řízení, ustanovení, dle něž bylo postupováno, a také označení účastníka řízení, které nevyvolává pochybnosti o jeho identitě. I tuto námitku tedy žalovaný shledal neopodstatněnou.
4. Podle § 42a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době podání předmětné žádosti žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadě. Dle odstavce 5 téhož ustanovení je cizinec oprávněn podat žádost na území ministerstvu v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydanému za jiným účelem. Ačkoliv správní orgán I. stupně v odůvodnění citoval příslušná ustanovení zákona platného do 23. 6. 2014, jedná se dle žalovaného o pochybení, které nemělo vliv na správnost rozhodování, neboť nedošlo ke změně textu, ale pouze ke změně označení odstavců a žalobce toto pochybení nenamítal. Žalobci je podstata věci jasná, a nebyl tak zkrácen na svém právu na řádné odvolání. Žalovaný dále ke skutkovým okolnostem případu uvedl, že žalobce podal dne 6. 10. 2009 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23. 2. 2010 č.j. OAM-8364-9/TP-2009, jež bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalovaného č.j. MV-111369-3/SO-2010 ze dne 28. 6. 2011. Městský soud v Praze žalobu proti poslední uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl rozsudkem ze dne 10. 12. 2014 č.j. 10 A 248/2011 – 50 a kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015 č.j. 8 Azs 200/2014 – 41. Po dobu řízení o této žádosti byl žalobce oprávněn pobývat na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dnem rozhodnutí soudu o žalobě odpadl důvod pro udělení tohoto víza, a žalovaný tak je toho

názoru, že ačkoliv v době podání předmětné žádosti ještě probíhalo odvolací řízení proti rozhodnutí o neudělení víza za účelem strpění, nebyl již žalobce oprávněn podat předmětnou žádost na území dle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013 č.j. 8 As 119/2012 – 32 a ze dne 27. 9. 2013 č.j. 9 As 81/2013 – 27. Poukázal též na změnu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 314/2015 Sb., kdy bylo nově stanoveno, že cizinec není oprávněn v době rozhodování o udělení víza za účelem strpění podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území. K této změně došlo s cílem zabránit zneužívání fikce pobytových oprávnění.

5. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný podotkl, že v daném případě se jednalo o procesní rozhodnutí, kdy správní orgán I. stupně pouze zkoumal, zda je žalobce oprávněn podat předmětnou žádost na území. Předmětnou žádost věcně neposuzoval, a neměl proto povinnost dát žalobci před vydáním prvostupňového rozhodnutí možnost vyjádřit se k jeho podkladům.
6. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že žalovaný zásadním způsobem porušil povinnosti odvolacího orgánu, napadené rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména je v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný opomněl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak stanoví § 3 správního řádu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou také v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a správní orgány zásadním způsobem porušily ustanovení definující podmínky jejich činnosti, zejména základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v ustanoveních § 2 až § 4 správního řádu. Žalovaný rezignoval na roli odvolacího správního orgánu, když se s žádnou odvolací námitkou relevantně nevypořádal a stejně jako správní orgán I. stupně prováděl toliko kritiku způsobu vedení obchodní společnosti žalobce, které se nijak netýká projednávané věci.
7. Žalobce dále namítl, že správní orgány nesprávně posoudily otázku, zda byl v době podání předmětné žádosti oprávněn tuto žádost podat (na území). Ze spisového materiálu vyplývá, že předmětnou žádost podal v době, kdy mu svědčila zákonná fikce pobytu. V té době pobýval na území na dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění. Argumentace žalovaného, který svůj nesprávný výklad zákona odůvodnil novelou zákona o pobytu cizinců provedenou v roce 2015, je nepřipadná, protože správní orgán rozhoduje dle právního a skutkového stavu, který tu je v době vydání rozhodnutí. Skutečnost, že o několik let později je přijata novela zákona o pobytu cizinců, nemůže podpořit nesprávný výklad žalovaného, naopak argumentem *a contrario* je nutno dojít k výkladu, že před účinností zmíněné novely bylo možné žádost o dlouhodobý pobyt takto podat, na což právě předmětná novela reagovala tím, že od její účinnosti již takovýto postup možný není. Rozhodnutí správních orgánů jsou tak nezákonná a nepřezkoumatelná.
8. Žalobce vytkl správním orgánům obou stupňů také přepjatý formalismus při rozhodování v dané věci. Konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je materiálně rozhodnutím meritorním, nikoliv rozhodnutím procesní povahy. Prvostupňové rozhodnutí je totiž procedurální toliko formálně, materiálně jde o rozhodnutí ve věci samé, v důsledku čehož byl žalobce zásadním způsobem zkrácen na svých procesních právech, zejména na právu na vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce namítl také nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života s tím, že tato otázka vůbec nebyla správním orgánem prvního stupně řešena. Žalovaný

navzdory svým povinnostem odvolacího orgánu nepřiměřené a nepřezkoumatelné prvostupňové rozhodnutí aproboval, čímž zatížil vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti též napadené rozhodnutí. Na základě podaného odvolání prvostupňové rozhodnutí nedostatečně přezkoumal, a napadené rozhodnutí je tak v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu.

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že její první odstavec je v ní uveden omylem a týká se jiného případu, a proto se k němu nebude vyjadřovat. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že poukaz na novou právní úpravu v něm byl uveden s poznámkou, že k novelizaci právní úpravy došlo v důsledku zneužívání tzv. pobytové fikce k opakovanému podávání žádostí o pobyt na území. Žalobci v minulosti nebyl na území povolen ani dlouhodobý ani jiný druh pobytu. Byla mu udělována víza za účelem strpění, a to z důvodu vedení opakovaných řízení o mezinárodní ochraně či řízení o žádosti o trvalý pobyt. O žádosti žalobce o trvalý pobyt bylo definitivně rozhodnuto zamítnutím jeho kasační stížnosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015 č.j. 8 Azs 200/2014 – 41. Předmětná žádost byla podána 2. 7. 2015, takže žalobce již neměl právo ani na vízum za účelem strpění.
10. Správní orgán I. stupně při rozhodování vycházel pouze z podkladů, které mu předložil žalobce. Nedisponoval žádnými novými poznatky, které by mohly řízení ovlivnit a ke kterým by se mohl žalobce jako účastník řízení v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit. Co se týče námitky neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, rozhodování dle § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců je rozhodováním procesním. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2015 č.j. 3 A 120/2013 – 55, v němž soud konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že řízení bylo zastaveno z procesních důvodů, nemohl být zkoumán ani soukromý a rodinný život žalobce, neboť tato otázka je součástí meritorního posouzení žádosti.
11. Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Právní zástupce žalobce omluvil překlepy a nepřesnosti v žalobě a vzal zpět žalobní námitky poukazující na údajnou kritiku způsobu vedení obchodní společnosti. Setrval však na názoru, že žalovaný při rozhodování ve věci vyšel z nesprávných skutkových zjištění. Uvedl, že žalobce na území pobýval v době od 13.6.2013 do 9.12.2013 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dne 18.11.2013 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem, která byla rozhodnutím č.j. OAM-56158-23/DP-2013 zamítnuta. Řízení o ní však nebylo do dne 28.7.2016 pravomocně ukončeno. Z tohoto důvodu lze vízum žalobce k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění v souladu s § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců stále považovat za platné, a to až do pravomocného ukončení řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, které je vedeno pod č.j. OAM-56158/DP-2013. S ohledem na to se nelze ztotožnit s názorem Ministerstva vnitra, že žalobce nesplnil podmínku podání předmětné žádosti na území. Důvod pro zastavení řízení o předmětné žádosti tedy nebyl dán, protože žalobce v době jejího podání prokazatelně pobýval na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a byl tak oprávněn podat předmětnou žádost na území. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že ke stejnému závěru dospěl i sám žalovaný v rozhodnutí ve věci téhož žalobce ze dne 28.7.2016 č.j. MV-99703-6/SO-2016, a navrhl soudu, aby provedl důkaz tímto rozhodnutím, což soud učinil.

12. Žalovaný se k ústnímu jednání nedostavil, svou neúčast u jednání písemně omluvil.
13. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
14. Podle § 42a odst. 4 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném k datu podání předmětné žádosti, tj. k datu 2.7.2015) žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu.
15. Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.
16. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
17. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
18. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, nikoliv však ve všech žalobních bodech.
19. Protože žalobce nespécifikoval, které zákonem stanovené náležitosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá, soud k jeho obecně uplatněné námitce rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Soud k tomu dodává, že napadené rozhodnutí jako celek není nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v něm dostatečně určitě a srozumitelně uvedl, z jakých skutkových zjištění při rozhodování v dané věci vycházel, jak tato zjištění posoudil po právní stránce a k jakým závěrům dospěl. Vypořádal se rovněž s veškerými odvolacími námitkami žalobce.
20. Nekonkrétní tvrzení žalobce, podle něhož správní orgány zásadním způsobem porušily ustanovení definující podmínky jejich činnosti, zejména základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v ustanoveních § 2 až § 4 správního řádu, není způsobilou žalobní námitkou, na základě které by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispozitivní, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobce nicméně nespécifikoval, které základní zásady činnosti správních orgánů byly při rozhodování v dané věci porušeny a z čeho tak dovozuje. Naprostá obecnost a bezobsažnost uvedeného žalobního tvrzení brání tomu, aby se jím soud mohl blíže zabývat.
21. Soud nepřisvědčil ani námitce vytykající žalovanému porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. V důsledku zastavení řízení správní orgán I. stupně neposuzoval danou věc meritorně, tj. nezkoval, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro vyhovění předmětné žádosti. Prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení o předmětné žádosti tedy

zcela nepochybně není rozhodnutím ve věci samé, jak tvrdí žalobce, ale je rozhodnutím procesní povahy. Při vydání takového rozhodnutí nebyl správní orgán I. stupně povinen umožnit žalobci realizaci jeho práva na seznámení s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu).

22. Při vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení o předmětné žádosti správní orgán též nebyl povinen zabývat se otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak konstatoval Městský soud v rozsudku ze dne 25.11.2015 č.j. 3 A 120/2013 – 55, jehož se v této souvislosti přílehavě dovolává žalovaný, „s ohledem ke skutečnosti, že řízení bylo zastaveno z procesních důvodů, nemohl být zkoumán ani soukromý a rodinný život žalobce, kterážto otázka je právě součástí meritorního posouzení žádosti.“
23. Soudu však nezbylo než přisvědčit námitce, že správní orgány obou stupňů nesprávně posoudily otázku, zda byl žalobce v době podání předmětné žádosti oprávněn tuto žádost podat na území. Z dokazování provedeného při ústním jednání před soudem (rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2016 č.j. MV-99703-6/SO-2016 vydané ve věci téhož žalobce) totiž vyplývá, že žalobce podal předmětnou žádost v době, kdy na území ČR pobýval na základě víza k pobytu nad 90 dnů, a byl tak podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat předmětnou žádost na území ministerstvu. Podmínky pro zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců v takovém případě nebyly splněny, a napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou z tohoto důvodu nezákonná.
24. Soud na tomto místě pro stručnost poukazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2016 č.j. MV-99703-6/SO-2016, z něhož vyplývá, že žalobce na území pobýval v době od 13.6.2013 do 9.12.2013 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dne 18.11.2013 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem, která byla rozhodnutím č.j. OAM-56158-23/DP-2013 zamítnuta. Řízení o ní však nebylo do dne vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2016 pravomocně ukončeno. Z tohoto důvodu lze vízum žalobce k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění v souladu s § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stále považovat za platné, a to až do pravomocného ukončení řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, které je vedeno pod č.j. OAM-56158/DP-2013. Uvedené závěry lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc.
25. Na tomto místě soud považuje za potřebné korigovat nepřesnost týkající se citace příslušného ustanovení zákona, které se v rozhodnutí ze dne 28.7.2016 č.j. MV-99703-6/SO-2016 dopustil žalovaný. Ustanovení § 47 odst. 4 bylo totiž do zákona o pobytu cizinců vtěleno až v důsledku novelizace provedené zákonem č. 314/2015 Sb., s účinností od 18.12.2015, přičemž dle přechodného ustanovení čl. IV. odst. 1 zákona č. 314/2015 Sb., platí, že řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Na žalobce je tak nutno (ovšem se stejným závěrem) vztáhnout shora citované ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu 18.11.2013, tj. k datu, kdy podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění.
26. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.r.s.). Protože stejnou vadou je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud

v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i toto rozhodnutí. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

27. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka (149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 3. prosince 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu